

Sestry a bratři,

dnes vybíráme z biblické knihovny spis nazvaný Skutky apoštolů. Hned na úvod se dovídáme dvě pozoruhodné věci. **První knihu, Theofile, jsem napsal o všem, co Ježíš činil a učil od počátku.** (1)

Tedy **zaprvé** - kniha Skutků, již máme před sebou, je až druhá v pořadí. Představuje pokračování jiné, starší knihy. Tou první, dříve napsanou knihou je *Evangelium podle Lukáše*

. Jedno ze čtyř evangelií. Jak víte, všechna evangelia vyprávějí o Ježíši Kristu. Základ je stejný, ale v drobnostech se liší. Každý evangelista měl cit pro něco jiného, každý byl jinak vnímavý a pracoval jiným způsobem, blízkým svému srdci. Evangelista Lukáš byl starověký vzdělanec. Jeho obzory byly široké. Měl přehled. Přečetl spoustu dobré literatury a také sám osobně používal nesmírně košatý jazyk. Schválně se na něj někdy zaměřte. Lukášovo vyprávění je vždy barvité, bohaté na detaily, avšak - a to je hlavní - stále zůstává srozumitelné. Není divu, že Lukáš oslovil a zaujal řecké vzdělance. Vždyť vyhovoval onomu pověstnému antickému ideálu krásy.

Krásným

jazykem sepsané evangelium se pohanům

krásně

četlo i

krásně

poslouchalo. V nežidovských kruzích Lukáš probouzel zájem o židovského mesiáše. Právě Lukášovým prostřednictvím mnozí nevěřící nacházeli cestu ke Kristu.

Můžeme říci, že Lukášova knížka o Ježíši měla ohromný úspěch a proto Lukáš napsal pokračování. Kniha o skutcích apoštolů. Lukáš ovšem nenapsal druhý díl evangelia pouze kvůli přejným čtenářským ohlasům na první díl. (Jak tomu namnoze bývá dnes.) To by byl chabý důvod. Lukáš byl především křesťan, věřící člověk, který ve světě hledá Boží království. Hledá je a nachází. On viděl a slyšel, jak se lidé obracejí ke Kristu. Jak přijímají jeho učení, jak se podřizují jeho vládě, jak se řídí podle čerstvě ohlášených zákonů odpuštění a milosrdenství. Lukáš upozoroval, že se Bůh ujímá vlády. Žádný celosvětový převrat. Naopak, ve skromných církevních hloučcích, ve sborech maličkých a mladičkých vznikala ohniska Božího království. Už neplatily staré bariéry. Všichni měli přístup, muži i ženy, staří i děti, bohatí i chudí, svobodní i otroci, zbožní i nezbožní. Shromažďovali se kolem evangelia, kolem radostné zprávy, že Bůh odpouští lidem viny a přemáhá smrt. Jinými slovy - v jejich středu byl Kristus. Rodila se církev. Začínalo se cosi nového v dějinách. A Lukáš to chtěl zachytit.

Jistě, Lukáš se jako správný antický vzdělanec zajímal o historii. Ale nejen to. Byl přeci křesťan a svůj pohled upínal ke Kristu. V první knize popsal začátek Kristova díla, v druhé knize zachytil pokračování

Lukáš viděl, že evangelium nevyhaslo po Ježíšově odchodu. Naopak, šířilo se dál a působilo mezi lidmi. Další a další lidé přijímali zprávu Božím královstvím. A proto Lukáš napsal druhou knihu jako pokračování evangelia. Boží království neskončilo s Ježíšem. Pokračuje dál. Trvá. Uskutečňuje se mezi námi. Od velikonoce až podnes si vzkříšený Kristus získává uznání a důvěru. Po celém světě nyní křesťané pokračují v tom, co jejich mistr započal. Společně s Lukášem spatřujeme svou křesťanskou i církevní existenci jako pokračování evangelia. Zaměřili jsme se na Boha a jeho kralování. Nacházíme se v jedné linii s Kristem. Stejně jako apoštolé jsme i my pokračováním evangelia. Taková je první věc, kterou se dovídáme.

Tou druhou, drobnější, pozoruhodností z úvodu ke Skutkům apoštolů je věnování. Lukáš obě dvě své knihy, jak evangelium, tak i Skutky, věnuje jistému Theofilovi. Kdo to byl, nevíme. Je dokonce pravděpodobné, že Lukáš neměl na mysli určitou osobu. Jméno Theofil znamená řecky Bohumil. Lukáš oslovuje všechny, kdo naplňují obsah tohoto jména. Píše pro ty, jimž je Bůh milý. A to jsme my, ti Theofilové, Bohumilové a Bohumily, kteří tvoříme církev. Boha milujeme, jinak bychom církev netvořili, leda nějaký obyčejný spolek. Kniha o skutcích apoštolů je napsaná pro nás. Činy vykonané apoštoly patří do záběru naší víry. Láska k Bohu zahrnuje i vzpomínku na průkopníky víry. Jako partneři vzpomínají na to, co spolu prožili, tak církev vzpomíná na to, co prožila se svým Bohem. Jak se k ní Bůh otcovsky choval, když se ona ještě nacházela v plenkách. I my jsme Theofilové, zamilovali jsme si Boha, neboť on si napřed zamiloval nás. Jeho lásku poznáváme v evangeliu, ale také v církvi, kterou Pán věrně doprovází svou péčí.

Když s nimi byl u stolu, nařídil jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma. (4) Ježíš Kristus tenkrát usedl s učedníky ke stolu jako dřív. Křesťané nepotřebují pro svá shromáždění posvátná místa, extra vyčleněná pro náboženské úkony. Křesťanská víra se odehrává na všedních místech, třeba kolem stolu. Takřka v rodinném prostředí. Ve společenství jednoho chleba čerpáme sílu do dalších dnů. Co Ježíš učedníkům nabízí, to není nábožné vytržení či horečnaté střádání mimořádných zážitků. Apoštolé jsou vybízeni k trpělivosti.

Čekejte, až se splní Otcovo zaslíbení.

(4)

Jsou věci, které nelze uspěchat. Svým zbrklým shonem Boží rozhodnutí neurychlíme. Je třeba čas, aby dobré věci dozrály. Kdyby se učedníci pustili do misijního díla ihned, sklidili by jen plody trpkého zklamání. Na pořádnou misii potřebují pořádnou sílu. Nejen lidské odhodlání, ale i Boží oporu. Však jim byla přislíbena.

Jan křtil vodou, vy však bude pokřtěni Duchem svatým. (5) Budete zasaženi Duchem, vnořeni do něj, zaplaveni silou Ducha. Pak se vám bude dobře svědčit o Kristu. Pak vytrváte ve svém odhodlání i tehdy, když narazíte na překážky. Když se vám do cesty postaví nevole protivníků, nepropadnete malomyslnosti. Svatý Duch vás posvětit. Pomůže vám, abyste přečkali těžké chvíle. Bez něj byste těžko obstáli v náročných situacích. Vaše naděje by uvadla bez rosy Ducha. Zatím však čekejte. Zatím se nevydávejte na cestu. Dopřejte si pár dnů na rozvažování. Promyslete, kdo jste vy a kdo je Kristus. A promyslete také, co byste byli bez něj. Pak si vás Otec vyzbrojí a konečně budete připraveni.

Počáteční nepřipravenost učedníků potvrzuje jejich otázka. Ilustruje, oč se jim jednalo. **Pane, už v tomto čase chceš obnovit království pro Izrael.** (6) Bez Ducha svatého se učedníci ptají na bezduché otázky. Bezduše se soustředili na politické uspořádání. Na zřeteli měli především svůj národ. Ukončí Ježíš jeho porobu? Nastolí nový a slavný režim, režim, jenž vynese Izrael na výsluní? Pán Ježíš podobné úvahy odmítá. Tyhle události nastanou podle Otcova rozhodnutí.

Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci.

(7)

Nyní je na programu jiný bod. Nikoliv království pro Izrael, království pro jeden jediný národ, nýbrž království pro všechny národy. Království Boží. Říše Boha, který se nabízí všem. Tedy nejen obnova pro Izraelce, ale i pro pohany. Ježíšovo království se netýká pouze židů, nýbrž všech lidí. Ježíš otvírá bránu Božího království každému hříšníkov. Prošlapal cestu ze smrti do života pro každého člověka. Tuhletu zvěst budou apoštolé rozšiřovat. Duch Boží jim protře oči, aby už neviděli přízračné hranice mezi lidskými skupinami. **Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.**

(8)

V dnešním prvním čtení z proroka Izajáše jsme slyšeli o spáse na Siónu. Starý zákon si záchranu představoval *dostředivě*. Národy poputují k hoře Sión, k hoře, na níž stojí jeruzalémský chrám. Tam, u židovské svatyně, pohané prozrou, uvěří Hospodinu a přijmou od něho záchranu. Ježíš Kristus převrací tuto starozákonní představu. Boží záchrana *není dostředivá*

. Neputuje se pracně za ní. Naopak, ona se šíří *odstředivě*

. Vychází za člověkem. Kristus pověřuje své apoštoly a Boží poslové vyražejí do všech stran. Napřed Jeruzalém, pak okolní Judsko, potom sousední Samařsko a tak dál až na konec země. Prostřednictvím křesťanů Bůh hledá ztracené. Apoštolské svědectví o Kristu přibližuje lidem

A evangelium pokračuje (Skutky 1,1-8)

Napsal uživatel Jiří Tengler

Sobota, 26 Březen 2005 11:58 - Aktualizováno Neděle, 15 Květen 2005 22:01

Boha bez ohledu na světadíly. Evangelium platí pro všechna zákoutí. Bůh se vydal na cestu za člověkem. A na této cestě našel i nás. Amen.